

Константин Величков

XXXVIII. Когато всред
разходки ми...

Когато всред разходки ми уединени
вестят се страшни в разтрепераний ми ум
тез образи измъчени, във кръв облени,
чий издихающ глас замрял е в морския шум,

избите кесари, измъчени царици,
в килии мрачни, с сълзи, жаждущи смъртта,
велможи грозно изуродвани, патрици,
от храма грабнати и тъпкани в калта;

желание тогаз неволно в мене се явява
в земята да се вслушам, де прахът им спи,
и всичко сякаш окол мене замълчава,

и чакам някой стон дълбок да заехти,
но слънцето светлее горе в своята слава,
далек морето само чуй се, кат шуми.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6370>]